

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:		Manuscrisele nu se înapoiează și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrațiunii „ TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:	
Pe un an	160 Lei		Pentru publicațiuni oficioase, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin	
Pe jumătate de an	80 „		până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200	
Pe un pătrar de an	40 „		de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei	
Un număr	3 Lei.			
Pentru străinătate pe un an		260 Lei.		

Scutirea de spese poștale.

Pe cale ierarhică primim episcopiiile noastre știrea, că Ministerul Comunicațiilor, în urma unei adrese a Direcțiunii Generale a Poștelor, Telegrafelor și Telefoanelor pe viitor o să sisteze gratuitățile, de cari beneficiază corespondența noastră poștală de scrisori și mesagerii oficiale, și că cel puțin taxa de regie trebuie suportată de fiecare autoritate în parte prin bugetul său, aducând Ministerul la cunoștință, că prețul de regie reprezintă jumătate din taxele tarifare obicinuite.

Ce înseamnă pentru biserică această dispoziție, ce Ministerul Comunicațiilor intenționează să ia?

Inseamnă detragerea unui favor, a unui sprijin, pe care l-au avut și de prezent îl au toate oficiile bisericești întocmai ca orișicare alt oficiu public.

În fața situației, ce s'ar creia Bisericii prin această dispoziție credem, că unele lămuriri nu o să fie superflue.

*

Biserica noastră este în baza legii „biserică dominantă“.

Aceasta înseamnă, că între ea și statul român este o legătură mai strânsă, decât cum obicinuește să fie între stat și biserică.

Din această legătură mai strânsă izvorește între altele putem zice și acest favor de gratuitate pentru corespondența noastră oficială.

Detragerea acestui favor sau sprijin ar însemna secarea unui izvor din care se adapă

mulți cetățeni, ceea ce ne-ar atinge dureros mai ales când știm, cu câte greutate sunt silite episcopiiile să se lupte, ca să poată cât de cât face față lipsurilor, ce încontinuu se ivesc în cadrele administrației bisericești, atât la centrele eparhiilor, cât și în întreg cuprinsul lor.

Ținem să accentuăm, că oficiile noastre bisericești sunt oficii publice, cari nu fac servicii numai bisericii, ci și statului, căci binefacerile activității dezvoltate de biserică și respective de organele ei se revarsă și asupra statului, care merge mână în mână cu biserică, sprijinindu-se reciproc aceste două așezăminte.

Dar în firul acestor lămuriri să relevăm și partea practică a chestiunii, întrebându-ne, ce urmare ar avea ridicarea gratuităților corespondenței oficiale a bisericii noastre?

Ar avea urmarea tristă, că în lipsă de mijloace materiale ar scădea corespondența, cu alte cuvinte ar scădea activitatea bisericii în mod simțitor, ceea ce nici de cum nu poate fi în interesul statului.

Corespondența sau mai bine zis activitatea bisericii și a oficiilor ei nu că trebuie micșorată, ci din-potrivă trebuie mărită, pentru că biserică numai atunci își îndeplinește chemarea cu adevarat, când desfășură o activitate cât mai intensă.

Față de invitarea, că pentru cheltuelile de poștă să se prevadă sumele necesare în buget ar fi de observat, că bugetul eparhiilor este atât de încărcat, încât aceste cheltueli noi numai așa ar fi eparhiile în stare să le suporte, dacă în mod corespunzător li-s'ar urca ajutorul de stat, de care beneficiază, prin ceea ce statul

n'ar câștiga nimic, pentru că ceace ar economisi într'o parte, ar trebui să dea în cealaltă parte.

*

În vederea acestor motive s'au făcut demersuri din partea episcopilor atât la Ministerul Cultelor și Artelor, cât și la autoritățile mai înalte bisericești, să intervină la Ministerul Comunicațiilor, ca să abstea de la realizarea intențiunii de a detrage gratuitățile pentru corespondența noastră poștală de scrisori și mesagerii oficiale, menținând și pe mai departe gratuitățile, ca până acum.

Nădăduim, că Ministerul Comunicațiilor luând în considerare expunerile însoțite de motive bazate, își va însuși punctul de vedere conservator în chestiune, dând prin aceasta prilej înalților reprezentanți ai bisericii să-și poată exprima a lor mulțumită.

Un Dumnezeu, un Stăpân.

(După A. Momas.)

Un politician din secolul trecut îndrăzni să lanseze această formulă simplistă „Nici Dumnezeu, nici Stăpân“, și formula amăgea massa inconștienților și ignoranților, această dezechilibrare pentru toate rangurile umane era accesibilă.

Umanitatea de pe întreg globul pământului suferă de deșărtăciunile acestei formule, acceptată de mulți ca bază a oricărei rațiuni sau logice — formulă detestabilă și periculoasă care riscă să răpească planeta terestră, impunând vanitatea oamenilor.

După această formulă rezultă că Universul, lumea, s'a creat singur, prin zguduiri de întrepreri iraționale, unde n'a intervenit nici o rațiune; din ce în ce planetele au ocupat puncte în spațiu unde apoi s'a produs evoluția lor; pe una din aceste planete a apărut ființa perfectă în persoana omului, tipul cel mai înaintat în progres din scara animală.

Nici Dumnezeu, nici Stăpân, deci nimic, numai hazardul mișcărilor bun azi, rău mâine.

Și cu toate acestea, câtă deșărtăciune în cele afirmate, căci totul provine de la existența unei ființe și această ființă este așezată deasupra obișnuințelor și a libertăților comune, ea se relevă într'un spirit superior, prin urmare există

un *Stăpân*, care conduce societățile umane, există o voință diriguitoare, El există sub diferite nume, El acționează.

Adevărul, justiția, morala, sunt strâns legate, nici o justiție nu va fi considerată ca adevărată, dacă nu va avea de bază: *morala*, care se ridică deasupra convențiilor sociale și contingentelor umane.

Există un Stăpân, ca o consecință a adevărului, a moralei și a armoniei din Univers, armonie existentă înainte de a fi avut omul noțiunea intelectualității sale, armonie care proclamă existența unui Stăpân, *Creatorul Lumii*, Stăpânul conștient și atotputernic, care seamănă frumseța în operele sale, stimulează elanul libertății, înlăturând relele, infiltrând din ce în ce creaturile în lucruri.

Poate fi misterioasă această convingere într'o ființă perfectă care domină toată gândirea și tot lucrul, acționând și asupra conștiinței oamenilor, dar ea va rămânea ca o adâncă realitate.

Morala impune o obligație a unui Stăpân, mandatarul terestru al ființei armonice prin excelență, creatorul Universului organizat: *Dumnezeu*.

Strigătul nici Dumnezeu, nici Stăpân, nu-i decât confirmarea erorilor ascultate de veacurile trecute, erori create prin supremația intereselor materiale asupra intereselor morale.

Dumnezeu domină lumea, el a creat-o, a organizat-o, această credință trăește în inimile oamenilor raționali și 'n acelor de știință, ei cred într'un stăpân social, un șef înțelept, care conciliază interesele cu pasiunile.

Haosul moral și social rezultă pentru multe spirite slabe și mâhnite de fanfaronada unui om amărât în inteligența sa puțin dezvoltată, revoltându-se contra legilor sănătoase, bazate pe bunul senz al lucrurilor.

Un Dumnezeu, un Stăpân, presupune o metodă, o ordine, o armonie și prin această consecință forțează inteligențele de a găsi câmpul propriu inițiativei, dezvoltării și capacității lor.

Morala nu există unde forța brutală oprimă dreptul, și dacă dreptul oprimă această forță, trebuie un Stăpân, care se guverneze superioritatea Justiției universale.

Un Dumnezeu, un Stăpân, aceasta-i libertatea tuturor, bazată pe respectul fiecăruia.

* Filozof și apologet creștin.

Cuvânt la înmormântarea protopopului Logojului Dr. George Popoviciu.

Intristați Frați Creștini.

Iarăși s'a deschis, lacomă, o gură de mormânt, pentru a înghiți pe un ales fiu al Bisericii și Neamului Nostru, pe protopopul de bun nume al Logojului *Dr. George Popoviciu*.

Tochmai astăzi se împlinesc de 7 ori 7 zile, decând preoțimea din Mitropolia Ardealului s'a întrunit în Logoj în această Sfântă Biserică, în congresul său anual, în jurul vrednicului protopop iubilant de acum câteva zile spre a-i da tributul admirațiunii sale; iar astăzi, iată-ne adunați tot aici în aceeași biserică, în jurul catafalcului său.

Acum câteva zile sărbătoream aici, în mijlocul nostru, pe un neînfrânt atlet al idealului nostru; iar azi tot aici vedem în mijlocul nostru, răsturnat, dar nu frânt, un stejar al Neamului și al Ortodoxiei Noastre.

Doctorul George Popoviciu nu mai este în rândul celor vii!

A murit, cum moare ori care alt muritor; dar ni-a rămas dela el ceeace trece peste legile putrezirii.

A încetat de a bate o inimă, care era învăpăiată de dragostea pentru neam și râvna pentru legea strămoșească; dar ne-a rămas d'ragostea și râvna lui, drept moștenire pilduitoare.

I-a amuțit limba limpede grăitoare; dar ne-a rămas, viu înaintea ochilor duhovnicești, tipul cuvântătorului chibzuit și cu bun temei în gândire și la vorbă.

Condeii lui de cărturar și istoric nu-și va da de aici înainte contribuția; dar opera lui, culturală-națională, politică și bisericească-religioasă rămâne bine fixată pentru urmași și mai ales pentru acest colț de țară, în care s'a născut și a trăit, slujindu-i cu credință.

Și acum, Dr. George Popoviciu după cum se cântă la antifon (glas 8) se duce „la maica sa pământul“, din care a fost luat ceeace a trăit în el pământeste, se duce spre „a lua daruri pentru cele ce a făcut în viață“.

Simțim în sufletele noastre ne măsurata pierdere ce o îndură Biserica ortodoxă română

și Asociația Clerului din mitropolia noastră, prin moartea acestui credincios slujitor al Altarului. Noi delegații Episcopiei Aradului, reprezentând și Asociația Clerului din mitropolia Ardealului. Ne alăturăm din tot sufletului la jalea obștească și la ceea a familiei răposatului, dar tot atunci, cu creștinească împăcare a cugetului, mulțumim lui Dumnezeu, că ni l-a dat, ca o pildă vie și îndatoritoare despre felul cum trebuie să-și slujească un preot Neamul și Biserica sa.

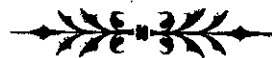
În drumul vecinicii ce ai apucat Prea Cucernice suflet de frate adormit întru Domnul, te vor însoți rugăciunile noastre preoțești, pentru odihna sufletului Tău și pentru odihna țăranei Tale! Râvna Ta pentru credința ortodoxă și pentru consolidarea frăției naționale în sânul neamului românesc, va însemna pentru noi un testament, ce trebuie să-l ducem la îndeplinire.

Noi, creștinii, după cuvântul lui Iisus Sirah (C. 41 v. 3), nu ne temem de judecata morții. După sf. Dionisie Areopagitul (Despre Ierarhie C. 7), aceea cari au dus o viață cuvicioasă merg cu o tare și o întemeiată nădejde și cu dumnezească bucurie către împărăția morții, oa și scop al sfintelor lor lupte.

Iată, dece, Prea Cucernice Frate adormit în bună credință, noi preoții adunați în jurul rămășițelor Tale pământești, după cuvântul Scripturii (Is. Sir. c. 22 v. 10) *Te plângem cu dulceață*, pentru că ai pornit dintre noi pe aripile nădejdii creștinești și ai ajuns la odihnă binemeritată după ostenele luptelor purtate în viață.

Să între deci sufletul Tău, Prea Cucernic și iubit Frate întru bucuria Stăpânului nostru din Ceriuri, de unde să privești, cu drag și ocrotitor, peste iubiții Tăi din a sângelui legătură și peste duhovniceștii Tăi frați de altar cari îți grăesc astăzi: În veci pomenirea Ta! Amin.

Dr. Gheorghe Ciuhandu.
Consilier referent episcopal.

Un neam vorbește altui neam...

Triumful morții.....

De ce de două mii de ani
Voi ne-ați privit ca pe dușmani?
De ce ne-ați pus în închisori
De ce în furci, de-atâtea ori??

Ce V'am făcut, noi robi nebuni,
De ne ardeți cu roși cărbuni,
Doar legea că ne-o apărăm
Și viața pentru ea ne-o dam??

Legăți de glie, spuneți, cum,
Vi-se părea, că stăm în drum,
Vieța să Vi-o cerem noi?
De secolii Lazari din gunoi?!

Și Dumnezeu, când a văzut,
Că n'are vreme de perdut,
A dat — prin multe suferinți —
Răsplata scumpilor părinți:

Prin tot ținutul românesc
S'avem pământul strămoșesc;
Iar voi să rămâneți stăpâni,
Pe unde n'or mai fi Români!

Dreptatea sfântă a învins,
Cu brațe d'albe Pe-a cuprins;
Și Dumnezeu s'a îndurat
Și numai Iel ne-a răzbunat.

De ce cârțiți de zece ani,
Că vă urâm, ca pre dușmani,
Când libertatea, ce V'am dat,
Pe mulți din voi V'a leșinat?

Mândria Voastră? Ce să zic,
V'a dus la sapă de calic;
Treziiți-vă, din timp, că zău,
O să găsiți ceva mai rău!

Ie altă lume, alt soroc,
Alt ideal și alt noroc;
Cu voi o lume rea s'a dus,
Coșmar de veci pe veci distrus.

Alexandru Munteanu al lui Vasile
protopresbiter.

Afară ninge. Arborii, cu brațele întinse spre cer, goale, s'au albit de zăpadă și, sub greul ei, par'că așteaptă vântul puțin să-i mai ușureze, fluturând-o pe drumuri. Cum stau așa, trist și gânditor, îmi vin în minte scene din vieță, petrecute abia de un an încoace.

Gândurile se torc, parc'ar fi un fuior fără de sfârșit. Din ele fixează aci, câteva, pentru datoria iubirii cătră sufletele dispărute, cari mă onorau și ele cu simpatia lor, — cât au fost printre noi.

Mă văz în sala Adunării noastre eparhiale din Caransebeș. Figuri radioase, unele cunoscute, pe altele bănuind numai, că le-aș cunoaște. Mi-aduc aminte, că înainte de încheierea unei ședințe, D-l Dr. Mercea vorbește convingător, cu temeinicia omului, care ține să se știe, că la alegerile pentru deputați în biserică, nu poate fi confirmat acela, în socoteala căruia s'au făcut greșeli și nereguli. Expunerea aceasta l'a mișcat profund pe protopresb. Dr. George Popoviciu al Logojului; s'a ridicat să vorbească, dar, cum era suferind, tremura. Toate privirile se concentrară în persoana lui, cu teama, ca nucumva, iritat peste măsură, să sucombe acolo în sală. Prea Sfințitul i-a promis repede că se va face regulă și se vor pedepsi cei inovatori. Mulțumit cu răspunsul, galben ca ceara, se așeză la locu-i. Om al corectității absolute, nu putea suferi nici odată neregula și mai ales, greșala voită.

În cursul ședințelor l-am văzut pe nașul Ion Pepa, glumind, cu deputații din apropierea lui. Plin de umor, el știa să descrie stângăciile unora și altora, de sigur inventate, fin și spiritual, încât toată sala — în momente de pauză — ridea din toată inima. Chiar și Dr. Popovici, care nu prea zimbește, a răs cu lacrimi în ochi.

A fost ultimul umor. A doua zi străbătu vestea fulgerătoare: Ioan Pepa, protopopul Mehadii, a murit. Dr. Popovici plecase, cei, cari am rămas c'o zi mai mult, l'am îngropat în cimitirul din deal, în cripta familiară din Caransebeș. A trăit ușor, a murit vesel, și fără nici o durere.

Moartea l'a aflat în dispoziție bună, — i-a făcut și ea un serviciu prețios: nu l'a chinuit pe pat, cu lunile și cu anii, ci l'a dus, fulgerător, de par'că n'a mai fost, de cându-i lumea!

Am plecat cu ochii înlăcrimați. Coleg și naș, am trăit, deși depărtați, dar sufletește totdeauna aproape. Chipul lui senin îmi însoțește pașii vieții, până-l voi urma în drumul veșniciei. Ingrijorat de soarta protopopului dela Logoj, nu odată, m'am dus să-l cercetez acasă. L-am aflat, grav și preocupat de probleme de stat. Deși atins de vânt, — o mână și un picior erau slăbite — nu se gândea la moarte. La îndemnul meu, mai de mult, sa dus la băile Govora, unde mă vindecasem și eu de reumatism. Spunea, cu accent de recunoștință în glas că în anul acesta a fost la Govora, i-a făcut bine

și de aci încolo, în fiecare an va sta la Govora două luni. Auzii și în urmă cetii, că în 14 Noemvrie 1927, Dr. George Popovici protopopul Logojului, își serbează iubileul de 40 de ani de preoție și de protopopie. Cum în 10 și 11 Noemvrie a. c. se țin în congresul preoțesc din mitropolie, în orașul Logoj, la invitare, am ținut în biserica ort. a Logojului, o predică, care s'a publicat în două numeri consecutivi din „Foaia Diecezană.”

Am luat parte la frumoasa sărbătorire a unei munci fructuoase de patruzeci de ani de protopopie a d-lui G. Popovici. La biserică lumea venise din vreme. Mai târziu n'ar fi avut loc. Era lipit om de om. Lumina, puternică, ghirlandele de flori, bradul verde, rozele și crinii, contrastau admirabil cu zidurile vechi, sombre, ale bisericii monumentale, iar pietatea, ce se degaja din fețele creștinilor și a oaspeților, dădea zilei grandioasa apoteoză a meritului consacrat.

Dela 11—14 Noemvrie 1927 am primit invitarea fratelui și vechiului amic Iosif Curuțiu, preot în Jabăr, — să stau la iel, și Duminecă înainte de ziua iubileului să facem sfânta liturghie împreună. Clipele neuitate, care le-am petrecut în reverii pioase, î-mi rămân neșterse din suflet vieța întreagă. Eră încântat și fericit, că mi-a ascultat o predică, îndemn la cercetarea regulată a bisericii.

* *

Iubileul a decurs într-o atmosferă de intimitate, protopopul Dr. Popovici, a fost senin și fericit, că i-s'au recunoscut două mari calități: munca pentru ortodoxie, și implicit, pentru istoria romanismului din Bănat, care se confundă cu ortodoxia și intransigența națională în lupta contra dușmanului milenar. Părintele Iosif Curuțiu, în casa căruia am scris „Cântecul festiv” pentru protopopul Dr. Popovici, sta mereu aproape de mine, pe stradă, în biserică și la banchet. Privirea lui ce părea că vrea să mă soarbă de drag, îmi amintea frumoasele zile ale tinereții, când locuiam împreună în casa, azi a pretenului Iuliu Vuia, profesor director al școlii normale din Caransebeș. Azi, îmi vine stranie privirea aceea, ochii eșiți din orbite, zimbetul distras, — o umbră de duioșie, ceva cavernos, — sufletul se uita prin ferești aproape sparte...

* *

Moartea marelui bărbat de stat Ion I. C. Brătianu mi-a frânt și inima și sufletul în două. Primind vestea morții, am luat toate dispozițiile, ca în parohie și protopopiat să fiu supliniți, pn urmă cu proximal tren plecai spre Florica. În vagon restaurant seara, la cină, mi-au servit bucate stricate. M'am intoxicat. Am stat în spital la Pitești, între vieță și moarte, timp de 15 zile. Trecut peste criză, m'am retras la fiul meu, notar în Gherteniș, pentru reconfortare. Aici, primesc o telegramă și un ziar. Telegrama vestește, că, înainte de ajunul Crăciunului cu o zi, se va îngropa preotul Iosif Curuțiu, mort repentin, la Jabăr, iar ziarul „Temesvári Hirlap” publică într'un colț moartea protopopului dela Logoj, Dr. Popovici. Bolnav, trupește și sufletește, condolez în ambele părți, iar buzele, în tremur, murmură. „Cu duhurile dreptilor”...

Moarte! Negre-ți sunt aripile și negru e mormântul, ce ni-l deschizi... Fie voia Ta, Doamne.

Alexandru Munteanu al lui Vasile
protopresbiter.

LOCALE.

În ziua anului nou toată lumea e însuflețită de doriri de bine pentru propria persoană și pentru cei mai de-aproape. Creștinul adevărat înalță mulțămîntă lui Dumnezeu pentru toate celece le-a avut în anul trecut și rugăciune pentruca Dumnezeu să-i fie ajutoriu și ocrotitoriu și în anul nou, în fața căruia privim, ca în fața unui necunoscut, dară cu încredere în Dumnezeu.

Sfânta Liturgie a fost celebrată de Prea On. protopresbiter Andreiu Ghidiu cu asistența preoților parohi L. Cornean și P. Bancea și a diaconului episcopesc Teodor Roșca. În decursul sfintei Liturgii părintele protopresbiter urmând usului din trecut, întrodus pareni-se tot de D-Sa, a publicat contribuiri benevole în favorul sfintei biserici din partea credincioșilor.

Iară la finea sfintei Liturgii Prea Sfințitul Episcop a ținut o cuvântare despre mărețul trecut al Caransebeșului și despre vrednicia Caransebeșenilor, apoi atingând suferințele lor în urma războaielor a îndemnat pe credincioși ca să țină la olaltă cu iubire sprijinindu-se, privind la elementele de altă naționalitate și confesiune, cari toți lucră pentru întărirea lor în mijlocul nostru. Să se sprijinească unii pe alții ca orașul să ajungă iarăși la însemnătața și vaza din trecut, care nu depinde numai dela numărul mare al locuitorilor, ci dela hărnicia și vrednicia lor. Să îmbrățișeze Biserica și învățăturile ei, acestea fiindu-le busola, conducătoarea vieții lor. De încheiere imploră binecuvântarea lui Dumnezeu asupra tuturor, dorindu-le An nou cu bine și cu zile senine.

După terminarea sfintei Liturgii au urmat felicitările îndatinat de anul nou.

*

Sărbătoarea Botezului Domnului a decurs cu solemnitatea obișnuită. La sfânta Liturgie a celebrat Prea Sfințitul Arhiepiscop Filaret Musta cu asistența numeroasă a preoților și a diac. episc. Teodor Roșca. Actul sfințirii Apei s'a săvârșit la sfânta Cruce din Piața mare prin Prea On. Domn protopresbiter Andreiu Ghidiu. Onorurile militare le-a dat, atât în decursul sfintei Liturgii cât și la actul solemn al sfințirii

Apei, o companie de onoare a regimentului nostru de infanterie 96.

În capela episcopescă a săvârșit sfânta Liturgie Prea Sfințitul Episcop cu asistența preoților-profesori Filip Pop și George Noaghea și a diaconului episcopesc Teodor Roșca.

Sâmbătă la **Sărbătoarea Sfântului Ioan Botezătorii**, fiind terminate lucrările de reparare, s'a redat serviciului dumnezeesc sfânta biserică din cimiteriu, cu hramul sfântului Ioan Botezătorii prin actul sfințirii săvârșit de Prea On. Domn protopresbiter Andreiu Ghidiu cu asistența preoților parohiali locali Liviu Cornean și Petru Bancea și a diaconului episcopesc Teodor Roșca. După sfințire a urmat sfânta Liturgie.

Răspunsurile le-a dat — ca și la Botezul Domnului — „Corul catedral“ de sub conducerea dibace a cand. de preoție Mihai Retezan. Deși tânăr înflințat, acest cor se dovedește tot mai bun și mai promițător.

Cu tot timpul rău, sfânta biserică a fost plină de lume, ceea ce cu multă bucurie remarcăm. În decursul sfintei Liturgii Prea On. Domn protopresbiter Andreiu Ghidiu a ținut o frumoasă cuvântare, plecând dela maxima: *»Ai carte, ai parte«*.

După ce mulțumește tuturor credincioșilor cari au jertfit obolul lor pentru refacerea bisericii Sfântului Ioan, protopresbiterul ca oarecând înaintemergătorul și Botezătorul Ioan, care propovăduia pe Christos, lumina cea adevărată, își ridică glasul său pentru îndemnarea la carte și cultură. Zicătoarea poporului „ai carte ai parte“ este de un adânc înțeles și plină de adevăr. Popoarele cari iubesc cartea au înaintat pe toate căile; noi am fost împiedecați să ajungem la cartea românească și să ne bucurăm în libertate de roadele ei. Astăzi sunt alte condițiuni de viață; norul care odinioară cutropia orizontul cugetării noastre astăzi a dispărut. Prin carte ne asigurăm parte la bunăstare și înaintare. Cartea este lumină, iar unde lumina luminează, de acolo fuge întunerecul. Durere, această convingere nu este peste tot deplină, dar îndată ce se va întări — mai ales din experiența altor neamuri se va prețui, după adevărata sa valoare **cartea . . .**

Seara a avut loc Concertul „Reuniunii femeilor ort. pentru înfrumusețarea cimitirului“. La laudabila nizuință a acestei societăți, publicul a răspuns în mod satisfăcător, garanță, că și pe viitor intențiunile societății vor fi tot așa de bine apreciate.

Duminecă în 8 Ianuarie, la finea stinței Liturgii celebrată de P. On. protopresbiter Andreiu Ghidiu Prea Sfințitul nostru Episcop a ținut o cuvântare despre Botezul sfântului Ioan Botezătorii, despre însemnătatea lui, arătând și pentru ce a mers Mântuitorii să ia botezul dela Ioan. În legătură cu acestea a vorbit și despre Saduchei și Farisei, despre învățătura și credințele lor, trecând apoi la începutul activității Mântuitorului după ce a luat botezul dela Ioan. De încheiere a observat și arătat, că și în zilele noastre sunt Saduchei și Farisei despre ce înșiși se pot convinge. Deci, a îndemnat pe credincioși să se ferească de ei, să nu le urmeze, ci să păstreze dreapta credință a noastră pe carea o învață sfânta noastră Biserică împărțind ea învățătura primită dela însuși Mântuitorii Iisus Christos prin sfinții Sai Apostoli și Învățăcei.

Oficiile parohiale să subștearnă, până la finea lunei Ianuarie Oficiilor protopresbiterale, tasul 2 și 3 pro 1927 precum și tasul dela „Arătarea Domnului“ pro 1928, iar Oficiile protopresbiterale să le înainteze Cassei diecezane până la datul de 15 Februarie a. c.

Ș T I R I

† **D. G. Kiriac**, profesor al Conservatorului de muzică din București s'a stins din viață Duminecă seara, în etate de 62 ani. Adormitul, compozitor de mare valoare, a fost binecunoscut de Români și îndeosebi de bănățeni. Fondator și director al societății corale „Carmen“ maestrul Kiriac a cules multe aplauze pe scenele române, lăsând peste tot, impresiuni puternice alături de amintirea neștersă a simpaticei sale figuri. Moartea lui a stârnit durere în toate cercurile românești cari îi simțesc pierderea lui.

Reforma calendarului. Societatea Națiunilor între alte chestiuni și-a pus în gând să rezolve și chestiunea calendarului. La comisiunea alcătuită pentru studierea acestei probleme au venit peste 200 de proiecte de reformarea calendarului. Autorul unuia din proiecte a propus să se împartă anul în 12 luni, fiecare cu câte 30 de zile; în locul celor cinci zile ce mai rămân, s'ar pune câte o sărbătoare: a Primăverii, a Verei, a Toamnei, a Iernei și a Anului.

Copiii la rând. Vie indignare s'a produs zilele acestea în toate cercurile din Elveția prin faptul că sovietele se adresează acum până și copiilor din străinătate, încercând să-i prefacă în bolșevici. S'a aflat anume că școlarii din Basel au primit dela comitetul de propagandă sovietică apeluri, în care, între alte lucruri prostești și criminale, se spun copiilor următoarele: „Organizația (!) copiilor de lucrători (în Rusia) luptă ca să nu mai fie obligați să învețe religia în școale: un lucrător nu se duce la biserică, fiindcă dacă se duce, este spre răul lui“. N'au izbutit bolșevicii să strice capul părinților, și de aceea se întorc astăzi spre mințile necoapte ale celor minori... În parlamentul elvețian este anunțată o interpelare în chestiune, urmând să fie înfierată sinistra încercare dela Moscova.

Din cauza alcoolului în ziua de anul nou au murit în New-York 36 de oameni. Considerând că în America consumația alcoolului este oprită ne gândim cu înfrigurare ce se va petrece la noi unde într'una se fierbe alcool și unde dacă oamenii nu mor îndată, își transformă însă corpul în putregai și pier înainte de vreme.

„Rusia țarismului roșu“ așa este numele Rusiei de astăzi. Și de ce? Pentrucă întocmai ca pe vremea țarilor celor mai tirani, așa se surghiunesc astăzi, în țara libertăților comuniste cei cari nu împărtășesc părerile „roșiilor“. Din recunoștință Rușii — se zice — au început-o cu conducătorii lor de ieri, pe cari îi exilează în Siberia. Oare nu i-au condus la fericire?!

Ziaristice. Aproape simultan au apărut două noi gazete românești: **„Curentul“** la București și **„Apărarea“** la Cluj.

Considerând că țara noastră mărită are trebuință de o mai largă răspândire a scrisului

și în deosebi a unui scris documentat și serios cei doi curieri ai opiniei publice, fie bineveniți în viața românească!

Cele mai răspândite limbi din lume.

Limba vorbită de cel mai mare număr de oameni este, limba chineză: sunt 400 de milioane de oameni, cari vorbesc între ei chinezește. E apoi limba engleză pe care o vorbesc 160 de milioane. Apoi limba rusă, vorbită de vreo sută de milioane și apoi la rând, limbile germană și spaniolă, — vorbite de vreo 70 de milioane limba japoneză de 55 de milioane, limba franceză de 50 de milioane, limba arabă cu 45 de milioane, italiană de 40 de milioane și portugheză (socotită și cea vorbită în Brazilia) de 25 milioane.

Comisiunea Centrală, prevăzută de art. 110 al legii timbrului, a adus în 7 Dec. 1927, următoarea decizie:

a) Din art. 16 §. 3 litera a., legea timbrului, neadmițând scutire decât pentru imobile, rezulta că bunurile mobiliare ale așezămintelor de utilitate publică sunt impozabile la echivalent.

b) Întrucât legiuitorul scutește de impozitul de echivalent numai imobilele parohiate ale culturilor întreținute de Stat, art. 16 § 3 litera b., — per a contrario — imobilele parohiale ale culturilor neîntreținute de stat urmează a fi impuse.

Corpul Portăreilor, Tribunalul Caransebeș

No. 710/1927

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel pe lângă Tribunalul Caransebeș, în baza art. 102 din legea LX. din 1881: și în baza art. 19 din legea XLI din 1908, prin aceasta publică, că conform deciziunii judecătorei urbane din Timișoara de sub Nr. 16247/1926 efectuându-se execuțiunea la 12 Septemvrie 1926 în favorul următoarei Firme Carol Rottman și Comp. reprez. prin avocatul Dr. Iacob Delfi din Caransebeș pentru suma de 8400 Lei — bani capital și acces. mobile sechestrate și suprasechestrate cari s'au prețuit în 16.000 Lei — bani și anume:

1. Un cal roșu, 2. un cal negru, 3. un butoiu de 300 Lt., se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma deciziei Nr. 5820/1927 G. a Judecătorei mixte din Caransebeș, pentru încasarea pretenziunii de 8400 Lei — bani capital, cu 12% interese din 16 Octomvrie 1926 și spesele de 3437 Lei — bani staverite până în prezent, se fixează termenul de licitație **pe ziua de 16-lea Ianuarie 1928 la orele 5 p. m. în comuna Bucosnița la locuința urmăritului** și toți aceia cari au voe de a cumpăra, sunt invitați cu aceea observare, că mobilele menționate mai sus, în baza art. 107, 108 din legea LX din 1881, se vor vinde celor cari vor oferi mai mult, pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sechestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației în baza art. 120 al legii LX din 1881: deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș, la 19 Decemvrie 1927.

Portărel: **M. Guran.**

Faguri artificiali

din ceară curată se află permanent în depozit și se pot comanda la

Fabrica eparhială de lumânări
de ceară din Caransebeș

Comenzile se execută urgent.

FABRICA (ATELIER) DE LUMINI A EPARHIEI CARANSEBESULUI

In fabrica (atelier) de lumini, înființată de Consistoriul nostru eparhial, se află de vânzare lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi. Recomandăm credincioșilor noștri, ca să-și procure dela această fabrică luminele de ceară curată trebuincioase la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, părăstase, după cum se și cere aceasta de tradiția și cultul bisericii noastre dreptmăritoare.

Luminele se pot procura direct sau dela și prin epitropiile parohiale la **FABRICĂ** cu grosul

sau la „LIBRĂRIA DIECEZANĂ“ cu grosul și cu bucata.